

KAUNO KOLEGIJOS BENDRUOMENĖS POŽIŪRIS Į LIETUVIŲ KALBOS VARTOSENĄ

Aušra Rimkutė-Ganusauskienė

Kauno kolegija

Anotacija. Dėstytojų ir apskritai pedagogų kalba tyrinėta nedaug. Yra vos vienas kitas tyrimas. Šiame straipsnyje apžvelgiama Kauno kolegijos Menų ir ugdymo fakulteto Kalbų centro tyrėjų atlikto tyrimo *Kauno kolegijos darbuotojų kalbų kompetencijų formavimo ir plėtros situacijos analizė: socialiniai ir profesiniai kontekstai* dalis apie gimtosios kalbos vartoseną. Šios tyrimo dalies analizė leidžia teigti, kad aukštosios mokyklos bendruomenės nariams, ypač dėstytojams, svarbu vartoti kuo taisyklingesnę kalbą, o nenorminiai kalbos variantai dažnesni bendraujant neoficialiai. Paaikškėjo, kad ne visi tyrime dalyvavę Kauno kolegijos dėstytojai vartoja lietuvišką tam tikrų sričių terminiją, be to, beveik pusė jų visai neskiria laiko gimtosios kalbos įgūdžiams tobulinti. Kompetencijų tobulinimas turėtų būti nuolatinis procesas, todėl rekomenduotina Kauno kolegijoje gilinti ne tik užsienio kalbos, bet ir lietuvių kalbos žinias ir taip stiprinti etninę tapatybę, plėsti kalbinį potencialą ir ugdyti kalbos jausmą, stiprinti lietuvių kalbos prestižą.

Reikšminiai žodžiai: kalbos vartotojas, dėstytojas, terminija, taisyklingumas.

Įvadas

Požiūrį į kalbą – tiek gimtąją, tiek užsienio – apskritai lemia pasaulyje vykstantys globalizacijos procesai. Bendraudamas, perteikdamas informaciją, išsakydamas nuomonę kalbėtojas parodo ir savo kalbos kokybę. Įvairių visuomenės grupių kalbinių nuostatų tyrimai, taip pat lietuvių kalbos vartojimo ir mokėjimo ypatumai, kitų kalbų poveikio, požiūrio į tarmes, bendrinę kalbą analizė (Ramonienė, 2010; Ramonienė, Extra, 2011; Čubajevaitė, 2013; Aliūkaitė ir kt., 2017; Urbaitytė, 2018; Poderienė, Vaičiakauskienė, 2019 ir kt.) atskleidžia ryšius tarp lietuvių kalbos mokėjimo ir požiūrio į gimtąją kalbą.

Nors, kaip jau minėta, Lietuvoje atliekama nemažai įvairių visuomenės grupių kalbinių nuostatų tyrimų, tačiau vis dar trūksta išsamių ir kartu nuoseklių empirinių tyrimų, skirtų aukštųjų mokyklų dėstytojų kalbos vartojimui, raiškos priemonių pasirinkimui ir motyvacijai, požiūriui į lietuvių kalbos prestižą, terminų vartoseną.

Dėstytojų ir apskritai pedagogų kalba tyrinėta nedaug. Yra vos vienas kitas tyrimas. Prieš daugiau nei penkiolika metų paskelbta *Lietuvių kalbos vartojimo aukštosiose mokyklose* (2006) tyrimo ataskaita, kurioje ne tik analizuojamos lietuvių kalbos kultūros programos, bet ir pateikiami studentų ir dėstytojų apklausos rezultatai, jau gana sena. Kiek naujesnis Valstybinės lietuvių kalbos komisijos tyrimas, atliktas 2013–2014 metais. Ekspertai įvertino aukštųjų mokyklų vadovėlių, magistro darbų ir daktaro disertacijų santraukų kalbą. Akademinės kalbos tyrimas parodė žemą tiek dėstytojų, tiek studentų raštingumo lygį. Prabėgus nuo paskutinio didesnio tyrimo bemaž dešimtmečiui, vis labiau įsigalint anglų kalbai kaip

mokslo kalbai, reikšminga toliau tirti dėstytojų tiek šnekamosios, tiek rašomosios kalbos, ypač akademinės, kalbos kokybę, taip pat apskritai požiūrio į lietuvių kalbą kaitą, nes kalba yra pati svarbiausia dėstytojo darbo priemonė. Nuo to, kokia kalba jis skaito paskaitas, kaip ir kokiomis lietuvių kalbos priemonėmis geba reikšti mintis, kaip rašo mokslinius darbus, kokią dėstomo dalyko terminiją vartoja, kaip apskritai vertina gimtąją kalbą ir t. t., iš esmės priklauso ir studentų kalba. Aukštojoje mokykloje turi būti įtvirtinami ir formuojami taisyklingos specialybės (kartu ir profesijos) kalbos įgūdžiai.

Straipsnyje **keliamas probleminis** klausimas, ar dėstytojai laiko save sektinu pavyzdžiu studentams ir koks jų požiūris į taisyklingos akademinės kalbos vartoseną.

Tyrimo tikslas – atskleisti Kauno kolegijos bendruomenės požiūrį į gimtosios kalbos ugdymąsi ir vartoseną.

Tyrimo objektas – Kauno kolegijos bendruomenės požiūris į gimtosios kalbos ugdymąsi ir vartoseną.

Tyrimo metodologija ir eiga

2019 m. pabaigoje Kauno kolegijos Menų ir ugdymo fakulteto Kalbų centro tyrėjų grupė inicijavo tyrimą *Kauno kolegijos darbuotojų kalbų kompetencijų formavimo ir plėtros situacijos analizė: socialiniai ir profesiniai kontekstai*. Anoniminė anketinė apklausa bendruomenei išsiųsta 2020 m. pavasarį, pakartotinai – tų pačių metų rudenį.

Iš viso į klausimus atsakė 184 respondentai: 124 dėstytojai, 26 dėstytojai ir administracijos darbuotojai, 25 administracijos darbuotojai, 8 studijas aptarnaujančio personalo darbuotojai ir 1

ūkio dalies darbuotojas. Pagrindinis tyrimo tikslas, kaip teigia Jasnauskaitė (2021), – „identifikuoti tiriamos organizacijos darbuotojų užsienio kalbų kompetencijų ugdymo(si) poreikį ir patyrimus profesiniuose bei socialiniuose kontekstuose individo ir organizacijos aspektu“.

Anketa sudaryta iš 4 dalių: 1) Užsienio kalbų mokėjimas, profesinis tobulėjimas ir profesinė savirealizacija; 2) Kalbų mokymosi ypatumai, motyvai ir būdai; 3) Daugiakalbystė individo gyvenime; 4) Gimtosios kalbos mokėjimas, ir bendrųjų klausimų (amžius, užimamos pareigos).

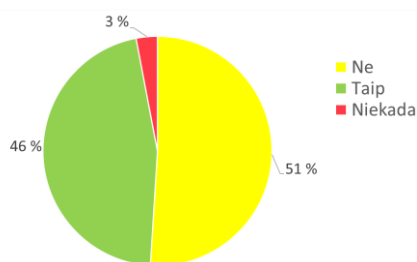
Užsienio kalbų kompetencijų saviugdos tyrimo rezultatai pristatyti 2021 m. paskelbtame Rimos Jasnauskaitės straipsnyje *Užsienio kalbų mokymosi motyvai „noriu“ ir „reikia“ neformalaus ugdymosi kontekste: aukštosios mokyklos koleginių studijų darbuotojų analizė* leidinyje *Mokslo taikomieji tyrimai Lietuvos kolegijose*.

Atliekant gimtosios kalbos mokėjimo tyrimą taikyti mokslinės literatūros analizės ir analitinis aprašomasis bei lyginamasis metodai, pasitelkiama statistinė analizė, apklausa raštu. Kiekybiniai duomenys pateikiami diagramose. Atviri atsakymai analizuoti taikant turinio analizės metodą.

Tyrimo rezultatų analizė ir aptarimas

Siekiant atskleisti, ar Kauno kolegijos bendruomenės nariai skiria dėmesį ne tik užsienio kalbos (-ų), bet ir gimtosios kalbos kompetencijoms gerinti, buvo klausama, ar jie skiria laiko lietuvių kalbos mokymuisi. Iš atsakymų matyti, kad kiek daugiau nei pusė (51 proc., 1 pav.) apklausoje dalyvavusių dėstytojų, administracijos darbuotojų ir kito kolegijos personalo visai neskiria laiko gimtosios kalbos mokymuisi. Priežastys, matyt, gali būti įvairios, tačiau kodėl jos nepozityvios, sunku pasakyti. Tai nustatyti būtų galima atlikus papildomą tyrimą.

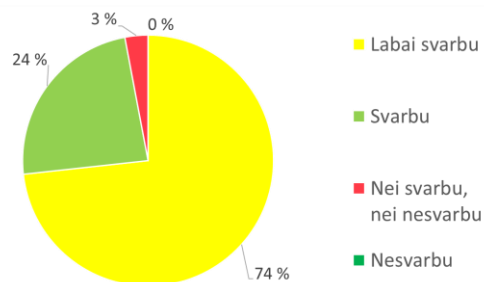
Keista tai, kad šis rezultatas iš esmės prieštarauja respondentų atsakymams, susijusiems su valstybinės kalbos mokėjimu ir jo sąsaja su Kauno kolegijos strateginiais tikslais, nes net 93 proc. tyrimo dalyvių teigia daugiau dėmesio skiriantys valstybei, t. y. lietuvių kalbai nei užsienio kalbų mokėjimui.

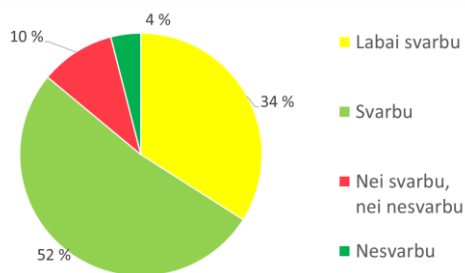
1 pav. Kolegijos bendruomenės atsakymai apie lietuvių kalbos mokymąsi (proc.)

Kalbos taisyklingumas, suprantant jį kaip klaidų nevartojimą tiek kalbant, tiek rašant, – vienas iš daugelio nuo seno keliamų prestižinės kalbos reikalavimų. Pati prestižinė kalba, kaip užsimena kalbininkai Aldonas Pupkis (2005) ir Jonas Šukys (2006), – „siekiamas bendrinės kalbos idealas“. Domėtasi, kaip kolegijos darbuotojai vertina taisyklingos kalbos vartosenos svarbą per praktinius užsiėmimus ir bendraudami neoficialiai. Daugeliui respondentų (74 proc., 2 pav.) yra labai svarbu oficialioje aplinkoje, t. y. per teorines paskaitas, taip pat per praktinius užsiėmimus su studentais kalbėti taisyklingai. Kiek kitokie atsakymai į klausimus apie neoficialų bendravimą: labai svarbu kalbėti taisyklingai su kolegomis daugiau nei trečdaliui apklausos dalyvių (34 proc., 3 pav.), o su studentais – daugiau nei 41 proc. (4 pav.). Dešimtadalis teigia, kad tai jiems nėra nei svarbu, nei nesvarbu (3 pav.) bendraudant su kolegomis.

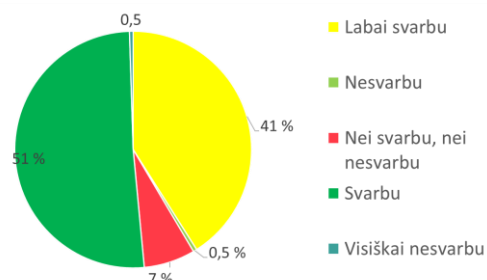
Tyrimo dalyviai taip pat įvertino, kiek jiems svarbu ar nesvarbu taisyklingai kalbėti lietuviškai, vadovaujant studentų baigiamiesiems darbams (5 pav.). Beveik visiems – 95 proc. – svarbus arba labai svarbus kalbos taisyklingumas. Toks rezultatas džiugina, nes paprastai taisyklingos kalbos vartosenai skiriama mažiau dėmesio, nes rašant baigiamuosius ar kitus rašto darbus svarbiausias dalykinis turinys, o turinio raiška – ne tokia reikšminga, nors taip neturėtų būti – baigiamasis darbas turėtų rodyti net tik studento gebėjimą taikyti studijuojant įgytas žinias, pasirinkti mokslinę literatūrą bei kitus informacijos šaltinius ir jais naudotis, savarankiškai išspręsti iškeltas užduotis, pateikti išvadas ir (ar) rekomendacijas, bet ir gebėjimą viską aprašyti aiškiai, glaustai, tiksliai ir taisyklinga mokslinio stiliaus kalba.

2 pav. Taisyklingos kalbos vartosenos svarbos vertinimas per paskaitas (proc.)

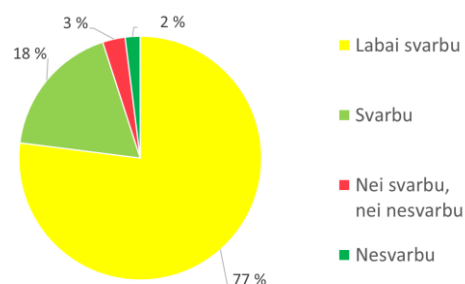

3 pav. Taisyklingos kalbos vartosenos svarba neoficialiai bendraujant su kolegomis

4 pav. Taisyklingos kalbos vartosenos svarba neoficialiai bendraujant su studentais (proc.)

Nei svarbu, nei nesvarbu, taip pat visai nesvarbu likusiems 5 proc. respondentų. Šis skaičius, matyt, susijęs su tuo, kad ne visi apklausos dalyviai yra dėstytojai ir ne visi vadovauja studentų rašto darbams. Iš atsakymų išryškėja labai svarbus aspektas – kalbinis ugdymas kolegijoje turėtų būti grindžiamas ne tik tradiciniu kalbos kultūros mokymu, suprantamu daugiausia kaip taisyklingos kalbos vartojimas, bet ir formuojant vertybinę požiūrį į kalbą, pradedant nuo dėstytojų ir kitų aukštosios įstaigos narių, baigiant studentais.

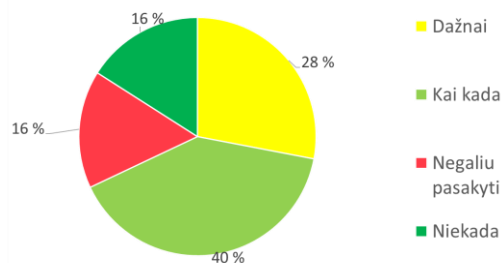

5 pav. Taisyklingos kalbos vartosenos svarba vadovaujant studentų baigiamiesiems darbams (proc.)

Svarbiausias bet kurios mokslo srities kalbos skiriamasis požymis yra terminai. Specialistai, kuriantys mokslo kalbą, yra atsakingi, kad būtų pateikiami ir vartojami norminiai, taisyklingi terminai, kad būtų ugdoma kalbos kultūra. Žinoma, reikia nepamiršti, kad profesiniai terminai glaudžiai susiję su profesiniu žargonu, kuris taip pat veikia vartotojus. Be to, labai dažnai tam tikrų mokslo sričių atstovai nepaiso terminų žodynų ar kitų

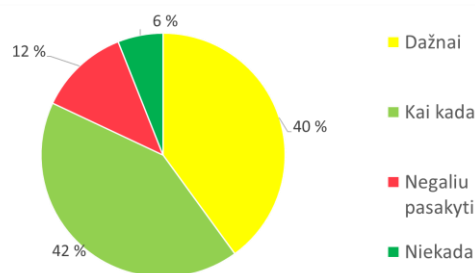
norminamųjų rekomendacijų nurodymų ir vartoja tokius terminus, kurie, jų manymu, esą tinkami.

Iš anketos atsakymų matyti, kad per paskaitas beveik trečdalis dėstytojų (28 proc., 6 pav.) dažnai dalyko terminus pateikia anglų ar kita užsienio kalba, t. y. neverčia jų į lietuvių kalbą ar neieško tikslaus atitikmens gimtąja kalba. Kiek daugiau nei šeštadalis dėstytojų niekada nevartoja lietuviškų terminų. Tai leidžia manyti, kad jie renkasi paprasčiausią būdą – tiesiog apsieiti be profesinės lietuvių kalbos. Kiek daugiau nei šeštadalis respondentų (16 proc.) negalėjo atsakyti į klausimą, ar per paskaitas dalį mokslinių (profesinių) terminų pateikia anglų ar kita užsienio kalba. Toks nemažas procentas atsakymų galbūt susijęs ir su dėstomų dalykų specifiška, ir su tuo, kad ne visi apklausos dalyviai, kaip jau minėta, yra dėstytojai.

6 pav. Angliškų terminų vartoseną per paskaitas (proc.)

Labai svarbu, kad net 40 proc. respondentų dažnai, o 42 proc. kai kada per paskaitas vartoja lietuviškus terminus ir pateikia angliškus jų atitikmenis. Taip iš esmės užtikrinama lietuvių mokslo kalbos raida. Į klausimą, kaip studijų metų vartojate mokslinę (profesinę) terminiją, atsakyti negalėjo kiek daugiau nei dešimtadalis apklausos dalyvių (7 pav.).

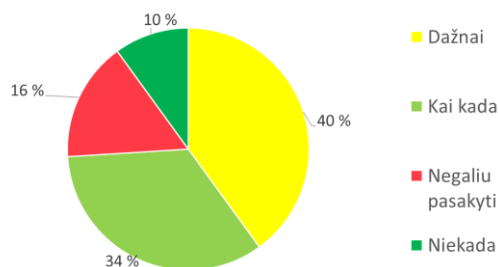
7 pav. Angliškų ir lietuviškų terminų vartosenos dažnumas per paskaitas (proc.)

Per paskaitas tik lietuviškus terminus vartoja 40 proc. respondentų (8 pav.). Likusieji vartoja arba kai kada lietuviškus (34 proc.), arba niekada (10 proc.). Į klausimą atsakyti, matyt, negalėjo tie patys 16 proc. respondentų.

Tyrimo rezultatai atskleidžia, kad ne visų sričių darbuotojai (kaip ir ne visų dalykų dėstytojai)

vienodai supranta lietuviškų terminų vartosenos svarbą, nors tai ypač svarbu XXI a., kai globalizacijos procesai, naujos technologijos, mokslo laimėjimai, didėjantis vartotojiškumas ir kt. sparčiai keičia tiek visuomenės, tiek mokslo pasaulį. Nuolat atsiranda naujų dalykų, kuriuos reikia įvardyti. Todėl tenka ieškoti tinkamų kalbinės raiškos būdų, kaip tiksliai įvardyti naujus profesinės kalbos terminus.

Sonatos Paulauskienės (2017) manymu, tam, kad „akademiniuose darbuose studentai vartotų taisyklingus, kalbinius reikalavimus atitinkančius specialybės terminus būtina, kad dalykų dėstytojai turėtų reikalingų terminų bagažą ir paskaitų metų bei rengdami metodines mokymo/si (=mokymos(si)) priemones patys vartotų norminę valstybinę kalbą. Todėl reikėtų raginti dėstytojus naudotis naujausiais terminų bankais ir žodynais, susipažinti su naujausiais VLKK nutarimais“.

8 pav. Lietuviškų terminų vartosenos dažnumas per paskaitas (proc.)

Tyrimo dalyvių buvo paprašyta įvertinti anglų kalbos grėsmę Lietuvos mokslo kalbai (9 pav.). Net 51 proc. atsakiusių mano, kad Lietuvoje mokslo darbai turi būti rašomi gimtąja kalba, o anglų kalbos grėsmė – natūralus reiškinys daugiau nei trečdaliui (38 proc.).

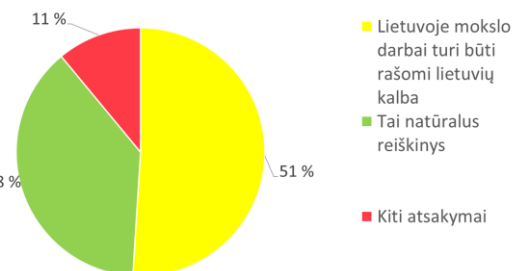
Įdomūs 11 proc. respondentų atsakymai. Yra manančių, kad lietuviškai parašyti mokslo darbai matomi tik šalies mastu ir nėra prieinami užsienio mokslininkams: *Lietuviškai parašyti mokslo darbai yra tik riboto naudojimo nacionaliniu mastu*¹. Todėl, kaip teigia vienas iš apklausos dalyvių: *Mokslo darbai turėtų būti rašomi ir publikuojami užsienio ir lietuvių kalba. Tokiu būdu vystytusi lietuvių mokslo kalba, terminija. Žinoma, tai įgyvendinti sunku, bet reikėtų skatinti nacionaliniu mastu rašyti vadovėlius, naudoti terminus lietuvių kalba, dalintis mokslinėmis išvalgomis konferencijose ir lietuvių kalba. Ši sritis yra pernelyg pamiršta ir net specialiai ignoruojama.*

Kai kurie Kauno kolegijos darbuotojai pabrėžė, kad *Lietuvos mokslo kalbai didesnę grėsmę kelia skurdus turinys, o ne anglų kalba*, todėl jokios

grėsmės neįžvelgia. Jų manymu, *svarbiausia, kad lietuvių kalba rašomuose darbuose kalba būtų taisyklinga.*

Išsiskiria dar vienas atsakymas: *Siekiant išlaikyti lietuvių kalbą, mokslinius darbus turėtume rašyti ir lietuvių kalbą, juk Japonijoje publikacijos nėra spausdinamos užsienio kalba tol, kol nepasirodė japoniškas straipsnio variantas. Manau, tai protingas sprendimas, siekiant apsaugoti išradimus ir jų autorystę, bei skatinti greitesnę jaunų žmonių žinių suradimą ir mokymosi procesą.*

Taigi, galima sutikti su mintimi, kad moksliniai darbai gali ir turi būti rašomi ir užsienio, ir lietuvių kalba, gimtosios kalbos vertėtų nepamirti ir ją branginti. Vienas iš respondentų atkreipė dėmesį ir į nelietuviškų terminų vartoseną: *<...> labai daug paskaitose ir kalboje yra naudojama angliški terminai, kurie turi lietuviškus terminus. Blogai, kad lietuviški terminai, išsireiškimai keičiami, pvz., reflektuoti, validuoti ir kt. Tikrai šie terminai gali būti naudojami lietuviški. Didelė problema, mano manymu, kad vartodami svetimus terminus nori parodyti savo „žinių ir išsilavinimo bei išprusimo lygį“.*

9 pav. Anglų kalbos grėsmės Lietuvos mokslo kalbai vertinimas (proc.)

Taigi, apibendrinant Kauno kolegijos bendruomenės atsakymus apie mokslo darbų kalbą ir jai kylančias grėsmes, galima teigti, kad tai, kokia kalba daugiausia rašomi mokslo darbai, priklauso nuo daugybės veiksnių – politinių, ekonominių, kultūrinių ir pan. Mokslo *lingua franca* yra anglų kalba. Tačiau tai neturėtų būti priežastis pamiršti lietuvių kalbą.

Išvados

1. Kauno kolegijos bendruomenė įvairialypė – ją sudaro akademiniai ir administracijos darbuotojai, taip pat studijas aptarnaujantis personalas. Tačiau tyrimo duomenys rodo, kad visiems bendruomenės nariams svarbu vartoti kuo taisyklingesnę kalbą, o nenorminiai kalbos variantai dažnesni bendraujant neoficialiai.

¹ Atsakymų kalba netaisyta.

2. Tyrimas atskleidžia, kad ne visi Kauno kolegijos dėstytojai vartoja lietuvišką tam tikrų sričių terminiją, be to, beveik pusė visai neskiria laiko gimtosios kalbos mokymuisi. Tai leidžia daryti išvadą, kad jie nežino naujausių kalbos vartosenos rekomendacijų. Mokslinės kalbos valdymo įgūdžiai turi būti formuojami nuolat, todėl daugiau dėmesio reikėtų skirti profesijos terminams.
3. Gimtosios kalbos įgūdžių tobulinimas turėtų būti nuolatinis procesas, todėl būtina gilinti ne tik užsienio kalbos, bet ir lietuvių kalbos žinias ir taip stiprinti etninę tapatybę, plėsti kalbinį potencialą ir ugdyti kalbos jausmą. Kauno kolegijos darbuotojas turėtų būti pavyzdžiu studentams.

Literatūra

1. Aliūkaitė, D., Mikulėnienė, D., Čepaitienė, A., Geržotaitė L. (2017). *Kalbos variantiškumas ir jos vertinimas perceptyviosios dialektologijos požiūriu: variantų ir vietų vaizdiniai*. Vilnius: Vilniaus universiteto leidykla.
2. Čubajevaitė, L. (2013). Sociolingvistinis Kauno moksleivių paveikslas. Daktaro disertacija. Prieiga internete: <https://www.vdu.lt/cris/handle/20.500.12259/56358>.
3. Didjurgienė, A., Grigonienė, G. (2021). X kolegijos dėstytojų ir studentų požiūris į lietuvių kalbos prestižą (lyginamoji analizė). *Šiuolaikinės visuomenės ugdymo veiksniai* 6, 315–330.
4. Jasnauskaitė, R. (2021). Užsienio kalbų mokymosi motyvai „noriu“ ir „reikia“ neformalaus ugdymosi kontekste: aukštosios mokyklos koleginių studijų darbuotojų analizė. *Mokslo taikomieji tyrimai Lietuvos kolegijose* 17 (2), 65–73.
5. Lietuvių kalbos vartojimas aukštosiose mokyklose: tyrimo ataskaita (2006). Vilnius. Prieiga internete: https://smsm.lrv.lt/uploads/smsm/documents/files/kiti/ataskaita_liet_aukst.pdf.
6. Paulauskienė, S. (2017). Profesinės kalbos vartojimo ypatumai ir problemos inžinerinių specialybių studentų akademinuose darbuose. *Inžinerinės ir edukacinės technologijos* 1, 209–212. Prieiga internete: <https://etalpykla.lituanistikadb.lt/object/LT-LDB-0001:J.04~2017~1551258182021/>.
7. Poderienė, N., Vaičiakauskienė, S. (2019): Lietuvių kalbos prestižas: mokinių nuostatos dėl lietuvių kalbos švietimo politikos kontekste. *Lituanistica* 65, 3(117), 199–219.
8. Pupkis, A. (2005). *Kalbos kultūros studijos*. Vilnius: Gimtasis žodis.
9. Ramonienė, M., red. (2010). *Miestai ir kalbos: kolektyvinė monografija*. Vilnius: Vilniaus universiteto leidykla.
10. Ramonienė, M., Extra, G. (2011). *Multilingualism in Lithuanian Cities. Languages at Home and School in Vilnius, Kaunas and Klaipėda*. Klaipėda / Tilburg: Klaipėdos universiteto leidykla.
11. Urbaitytė, K. (2018). *Kauno kitakalbių kalbinės nuostatos ir tapatybė*. Kaunas: VDU. Prieiga internete: <https://www.vdu.lt/cris/handle/20.500.12259/35646>.
12. Šukys, J. (2006). *Kalbos kultūra visiems*. Kaunas: Šviesa.

ATTITUDE OF THE COMMUNITY OF KAUNAS UNIVERSITY OF APPLIED SCIENCES TO THE USAGE OF THE LITHUANIAN LANGUAGE

Summary

The article reviews a segment of the research “Study on the situation of forming and improving linguistic competencies of the KUAS employees: social and professional contexts”, which focused on the usage of the mother tongue and was conducted by the researchers of the Language Centre of the Faculty of Arts and Education. The study emphasises that it is important for the higher education community members, especially the academic staff, to use as accurate language as possible. Non-normative language is more common in informal communication. It has turned out that not all members of the KUAS academic staff who participated in this research use normative Lithuanian terminology. Moreover, almost half of them do not improve their native language skills at all. Improving competencies should be a life-long process; therefore, it is recommended to deepen not only the knowledge of foreign languages but also the Lithuanian language, thus, strengthening ethnic identity, expanding the linguistic potential, and nurturing the sense of language.

Keywords: language users, academic staff, terminology, grammaticality.

Informacija apie autorę

dr. Aušra Rimkutė-Ganusauskienė. Kauno kolegijos Menų ir ugdymo fakulteto Kalbų centro ir Pedagogikos katedros dėstytoja. Lietuvių kalbos instituto Terminologijos centro vyresnioji mokslo darbuotoja. Mokslinių tyrimų kryptys: lietuvių terminologija, terminografija, bendrinės kalbos norminimo klausimai. El. pašto adresas: ausra.ganusauskiene@go.kauko.lt